

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudců JUDr. Čestmíra Slaného a Mgr. Halky Hovorkové ve věci

žalobce: **Ing. Tomáš P.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátkou Mgr. Simonou Holubovou
sídlem Václavské nám. 802/56, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, IČO 69797111
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o 2 470 435,60 Kč s příslušenstvím,

o odvolání žalobce a odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 17. 12. 2020, č. j. 27 C 61/2019-238,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve výroku I. ohledně žalovanou napadené částky 345 305 Kč s příslušenstvím **mění** jen tak, že se žaloba co do částky 363 Kč spolu s 9% úrokem ročně z této částky od 23.5.2019 do zaplacení zamítá, jinak **se** v tomto výroku ohledně částky 344 942 Kč spolu s 9% úrokem ročně z této částky od 23.5.2019 do zaplacení a ve výroku II. **potvrzuje**.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů 480 Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění

1. Žalobou podanou u soudu dne 23.5.2019, upřesněnou a doplněnou podáními z 5.8.2019 a 28.5.2020, se žalobce domáhal po žalované zaplacení částky 2 554 989,60 Kč spolu s 9% úrokem z prodlení od 23.11.2018 do zaplacení jakožto náhrady majetkové újmy ve výši 754 989,60 Kč (z toho 670 435,60 Kč na nákladech obhajoby a 84 554 Kč jakožto ušlého zisku) a nemajetkové újmy ve výši 1 800 000 Kč, jež mu měly vzniknout v souvislosti s trestním stíháním jeho osoby zahájeným usnesením policejního orgánu ze dne 3.4.2013, č. j. OKFK-1343- -269/TČ-2013-251002, resp. ze dne 8.8.2013, č.j. OKFK-1343-3324/TČ-2013-251002, které posléze skončilo

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 23.5.2018, č.j. 5 Tdo 1530/2017-100, jímž byl podle § 226 písm. b) tr. řádu obžaloby zproštěn.

2. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci 501 127,11 Kč spolu s 9% úrokem z prodlení ročně od 23.5.2019 do zaplacení, to vše do 15ti dnů od právní moci rozsudku (výrok I.); co do částky 1 969 308,49 Kč spolu s 9% úrokem z prodlení ročně od 23.11.2018 do zaplacení a ohledně 9% úroku z prodlení ročně z částky 501 127,11 Kč od 23.11.2018 do 22.5.2019 žalobu zamítl (výrok II.) a žalované uložil povinnost zaplatit žalobci k rukám jeho právní zástupkyně na náhradě nákladů řízení 79 660 Kč do 15ti dnů od právní moci rozsudku (výrok III.). Takto rozhodl poté, co usnesením vyhlášeným při jednání konaném 17.12.2020 řízení ohledně částky 84 554 Kč spolu s 9% úrokem z prodlení ročně od 23.11.2018 do zaplacení vyloučil k samostatnému projednání.
3. Na základě nesporných tvrzení účastníků a skutečností zjištěných provedeným dokazováním vzal za prokázáno, že usnesení Policie ČR ze dne 3.4.2013, č.j. OKFK-1343-269/TČ-2013-251002, kterým bylo zahájeno trestní stíhání žalobce, bylo z podnětu jeho stížnosti zrušeno, ovšem usnesením ze dne 8.8.2013, č.j. OKFK-1343-323/TČ-2013-251002, bylo trestní stíhání žalobce zahájeno znovu, když žalobcova stížnost proti němu byla zamítnuta. Dne 3.12.2013 byl žalobce obžalován ze spáchání trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 225 odst. 1,3 tr. zákoníku, přičemž trestní řízení vedené u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. 3T 88/2013, o jehož průběhu nebylo mezi účastníky sporu, skončilo rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 23.5.2018, č.j. 5 Tdo 1530/2017-100, jímž byl žalobce obžaloby zproštěn. Žalobce uzavřel s advokátem Mgr. Radkem J. 1.3.2013 ve znění dodatku č. 1 ze dne 10.4.2013 smlouvu o poskytování právních služeb ve věci obhajoby v trestním řízení vedeném před orgány Policie ČR jednak pod č. j. OKFK-837-2/TČ-213-251300 a dále pod č.j. OKFK-1343-1/TČ-2013-251002, přičemž byla sjednána smluvní odměna 2 500 Kč za každou i započatou hodinu poskytování právních služeb a složení zálohy žalobcem ve výši 50 000 Kč do tří dnů od podpisu smlouvy. Obhájce vystavil žalobci celkem 6 faktur, a to dne 3.9.2013 fakturu č. 201033 na částku 343 129 Kč (zohledňující složenou zálohu 50 000 Kč), dne 14.5.2014 fakturu č. 2014015 na částku 351 505 Kč, dne 5.5.2015 fakturu č. 2015015 na částku 202 312 Kč, dne 7.9.2016 fakturu č. 2016034 na částku 201 224 Kč (správně 201 223 Kč - pozn. odvolacího soudu), dne 4.10.2017 fakturu č. 2017035 na částku 98 615 Kč a dne 31.10.2018 fakturu č. 2017047 na částku 221 767,60 Kč, které žalobce uhradil platbami s účtu ve dnech 8.10.2013, 19.8.2014, 15.5.2015, 9.9.2016, 6.10.2017 a 1.11.2018. Celkem žalobce advokátovi Mgr. J. uhradil 1 468 551,60 Kč, z čehož na úhradu právních služeb ve věci vedené před Obvodním soudem pro Prahu 9 pod sp. zn. 3T 88/2013 připadala částka 670 435,60 Kč. Čestným prohlášením žalobce a výpovědí svědka Mgr. Radka J. vzal za prokázáno, že mezi žalobcem a jeho obhájcem se uskutečnily porady trvající déle než 1 hodinu, a to ve dnech 12.4.2013 (účtováno jako úkon č. 1 - převzetí věci), 13.5.2013, 15.5.2013, 23.7.2013, 2.8.2013, 9.8.2013, 15.8.2013, 24.2.2014, 25.2.2014, 7.3.2014, 7.4.2014, 12.5.2014, 22.8.2014, 10.12.2014, 27.1.2015, 13.3.2015, 1.4.2015, 3.6.2015, 12.10.2015, 12.11.2015, 14.1.2016, 27.3.2017, 29.6.2017, 7.9.2017, 11.1.2018 a svědek potvrdil i další porady přesahující 1 hodinu ve dnech 24.9.2014, 19.3.2015 a 23.5.2018, tj. celkem 27 porad. Dále vzal za prokázáno, že před zahájením trestního stíhání žalobce pracoval ve vysoké manažerské pozici u xxx xxx xxx a následně ve xxx xxx xxx a že o svou pozici v průběhu trestního stíhání přišel. Žalobcova kauza byla v průběhu let 2014 až 2018 značně medializována; v jednotlivých článcích na informačních serverech byl žalobce často jmenován svým jménem a uvedena byla rovněž jeho pracovní pozice. V důsledku trestního stíhání byl žalobce ve značném stresu, zmocňovaly se ho pocity bezmoci, jeho manželství skončilo rozvodem, a to rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 16.10.2019, č.j. 42C 86/2019-32 a žalobce se v současné době léčí na xxx. Svůj nárok uplatnil 22.11.2016 předběžně u žalované, ta však v 6tíměsíční lhůtě nereagovala.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

4. Na podkladě takto zjištěného skutkového stavu shledal soud prvního stupně s odkazem na § 1 odst. 1, § 2, § 3, § 5 písm. a), b), § 7 odst. 1, § 8 odst. 1,2,3, § 26, § 31 odst. 1,3 a § 31a odst. 1,2 zákona č. 82/1998 Sb. (dále též jen „OdpŠk“) žalobcem uplatněný nárok zčásti po právu, když v jeho případě došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, což je jeden z předpokladů vzniku odpovědnosti státu za škodu.
5. Pokud se týká náhrady škody v podobě nákladů obhajoby, zabýval se jednotlivými úkony právní služby realizovanými obhájcem Mgr. J., přičemž ve smyslu § 31 odst. 3 OdpŠk vycházel z výše mimosmluvní odměny ve výši 2 300 Kč za jeden úkon právní služby podle § 10 odst. 3 písm. c) ve spojení s § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb. (dále též jen „AT“) a náhrady hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby (§ 13 AT) a dospěl k závěru, že žalobci na nákladech tohoto právního zastoupení náleží odměna za provedených 74 úkonů v plné výši podle § 11 odst. 1 AT (44 úkonů specifikovaných v bodě 7. rozsudku, které žalovaná nesporovala + 27 porad obhájce s klientem specifikovaných v bodě 7. rozsudku + 3 úkony za účast u hlavního líčení konaného 8.4.2014 a přesahujícího 6 hodin /bod 11. rozsudku/) a odměna za 2 úkony v poloviční výši podle § 11 odst. 2 AT (úkony č. 2 a 19, tj. stížnosti z 12.4. a 12.8.2013 proti usnesení o zahájení trestního stíhání /bod 8. rozsudku/), což činí 172 500 Kč; dále 76 režijních paušálů à 300 Kč, tj. celkem 23 100 Kč (správně 22 800 Kč - pozn. odvolacího soudu), náhrada cestovného Praha - Brno a zpět k jednání Nejvyššího soudu ČR dne 23.5.2018 ve výši 2 678,60 Kč (vyhl. č. 463/2017 Sb.), náhrada za ztrátu času v rozsahu 10 půlhodin, tj. 1 000 Kč [§ 14 odst. 1 písm. a) AT] a DPH v částce 41 848,51 Kč, což dohromady činí 241 127,11 Kč (v bodě 37. rozsudku chybně uvedeno 241 027,10 Kč - pozn. odvolacího soudu). Současně uzavřel, že 9x úkon nahlížení do spisu (č. 3 ze dne 18.4.2015, č. 14 ze dne 2.7.2013, č. 16 ze dne 31.7.2013, č. 31 ze dne 12.2.2014, č. 35 ze dne 4.3.2014, č. 53 ze dne 17.3.2015, č. 60 ze dne 22.6.2015, č. 73 ze dne 5.6.2017 a č. 74 ze dne 23.6.2015), ať už v průběhu přípravného řízení či v průběhu řízení před soudem, nebylo ve smyslu § 11 odst. 1 písm. f) AT prostudováním spisu při ukončení vyšetřování a nejedná se tudíž o účtovatelné úkony právní služby. Stejně tak není účtovatelným úkonem právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 ani odst. 2 AT úkon č. 36 ze dne 5.3.2014 - podání soudu, neboť šlo pouze o soulad se čtením úředních záznamů a návrh na výslech svědka. Úkon č. 51 ze dne 5.2.2015 - doplnění návrhu na dokazování není účelně vynaloženým nákladem právní služby, poněvadž se jedná pouze o rekapitulaci důkazních návrhů učiněných obhájcem žalobce při hlavním líčení konaném 3.2.2015. Úkony č. 67 ze dne 22.12.2015 - reakce na přípis soudu a č. 70 ze dne 2.2.2016 - doplnění dovolání nebyly v trestním spisu dohledány. Účtovatelnými úkony ve smyslu § 11 AT nejsou ani úkony č. 71 ze dne 9.2.2016 - nesouhlas s konáním neveřejného zasedání a č. 80 ze dne 7.11.2017 - oznámení o nesouhlasu s jednáním u Nejvyššího soudu ČR bez přítomnosti obžalovaného. Účelně vynaloženým není ani úkon č. 65 ze dne 12.11.2015 - porada s klientem, protože by se jednalo o druhou poradu s klientem v ten samý den.
6. Ohledně žalobou uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy dospěl soud prvního stupně též s poukazem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 554/04 a II. ÚS 590/08 k závěru, že nezákonným trestním stíháním žalobce pro podezření ze spáchání trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1,3 tr. zákona účinného do 31.12.2009, za což mu hrozil trest odnětí svobody v trvání 2 až 8 let, přičemž trestní řízení probíhalo od 8.8.2013 do 23.5.2018, tedy bez mála 5 let, došlo k zásahu do jeho osobnostních práv, k poškození jeho cti a dobré pověsti, což mělo dopad zejména do jeho profesní sféry; žalobce byl poměrně dlouhou dobu ve stavu nejistoty, jak trestní stíhání skončí (i s ohledem na to, že nejprve byl obžaloby zproštěn a následně odsouzen), kauza byla významným způsobem medializována a je proto na místě poskytnout mu zadostiučinění v penězích (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2813/2011). Při stanovení výše peněžitého zadostiučinění (§ 31a odst. 2 OdpŠk) postupoval v souladu s rozsudkem Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 1747/2014 a po srovnání s obdobnými případy (vedenými tímž soudem pod sp. zn. 15C 64/2015, 29C 207/2017 a žalobcem

označeným sp. zn. 26C 297/2011), jejichž společné i rozdílné znaky s projednávanou věcí v bodech 42. až 44. rozsudku blíže popsal, dospěl k závěru, že míra prokázané újmy byla nižší než v případě řešeném pod sp. zn. 29C 207/2017 a že částkou, která dostatečně odškodní zásahy do žalobcovy osobní sféry je částka 260 000 Kč, která koresponduje rovněž s případem vedeným pod sp. zn. 15C 64/2015, kdy ve srovnání s tímto případem zohlednil, že trestní stíhání žalobce trvalo delší dobu.

7. Žalobě proto soud prvního stupně vyhověl co do částky 501 127,11 Kč, tj. 241 027,11 Kč (správně 241 127,11 Kč - pozn. odvolacího soudu) na obhajněm a 260 000 Kč na náhradě nemajetkové újmy, a to spolu s úrokem z prodlení (§ 170 o. z. a § 2 nař. vlády č. 351/2013 Sb.) od 23.5.2019, kdy se žalovaná uplynutím šestiměsíční lhůty ode dne 22.11.2018, kdy u ní žalobce nárok předběžně uplatnil (§ 15 odst. 2 OdpŠk), dostala do prodlení a ve zbytku žalobu zamítl.
8. O nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 2 o. s. ř., když vyšel z toho, že předmětem řízení byl jednak nárok na náhradu škody ve výši 670 435,60 Kč a dále nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 1 800 000 Kč a pokud byl žalobce úspěšný co do částky 501 027,11 Kč (správně 501 127,11 Kč - pozn. odvolacího soudu), uspěl tak v rozsahu 70%, jeho neúspěch činil 30% a má tak právo na náhradu nákladů řízení v rozsahu 40% z odměny advokáta za 14 úkonů první služby po 11 220 Kč (tj. 157 080 Kč), z 11 (míněno zjevně 14 - pozn. odvolacího soudu) režijních paušálů à 300 Kč (tj. 4 200 Kč), z DPH v částce 33 868,80 Kč a ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 4 000 Kč, což dohromady činí 199 148,80 Kč a z toho 40% představuje konečných 79 660 Kč.
9. Proti tomuto rozsudku podali včas odvolání žalobce i žalovaná.
10. Žalobce směřoval své odvolání do zamítavého výroku o věci samé (II.) a nesouhlasil s tím, že mu soud prvního stupně a/ přiznal náhradu za stížnosti z 12.4. a 12.8.2013 jen ve výši poloviny za každou z nich a nikoli plnou náhradu (jednalo se o rozsáhle a kvalifikovaně odůvodněné stížnosti, kterými brojil proti nezákonně vydaným usnesením o zahájení jeho trestního stíhání); b/ nepřiznal náhradu za nahlížení do spisů ve dnech 18.4., 2.7. a 31.7.2013, 12.2. a 4.3.2014, 17.3. a 22.6.2015, 5.6. a 23.6.2017, neboť tato nahlížení lze považovat analogicky za úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. f) AT; c/ nepřiznal náhradu jednak za úkony pod č. 36 (ze dne 22.12.2015) a č. 51 (ze dne 5.2.2015), když tato podání obsahovala návrh na doplnění dokazování a dále za úkony pod č. 71 (ze dne 9.2.2016) a č. 80 (ze dne 7.11.2017), neboť jsou to úkony právní služby ve smyslu AT; d/ nepřiznal náhradu za úkony pod č. 67 (ze dne 22.12.2015), tj. reakce na přípis soudu a pod č. 70 (ze dne 2.2.2016), tj. doplnění dovolání, přičemž mu nemůže jít k tíži, že soud tato podání v trestním spise nedohledal a e/ nepřiznal mu náhradu za úkon pod č. 65 (ze dne 12.11.2015), tj. poradu s obhájcem. Nárok na náhradu majetkové škody za obhajně je podle něj zcela oprávněn i ohledně částky 52 856 Kč a úroky z prodlení požaduje od 23.11.2018 do zaplacení, tj. ode dne, kdy svůj nárok uplatnil u žalované, poněvadž ta měla dostatečný prostor se s ním vypořádat mimosoudně v rámci řízení u Ministerstva spravedlnosti. Dále uvedl, že požaduje uhradit i částku 376 552,49 Kč představující rozdíl mezi jím fakticky uhrazenou smluvní odměnou ve výši 670 435,60 Kč a odměnou vypočtenou podle advokátního tarifu ve výši 293 883,11 Kč. Trvá také na nároku na náhradu nemajetkové újmy ve zbývající části 1 540 000 Kč, který byl v řízení dostatečně prokázán a ve srovnávané věci sp.zn. 30 Cdo 71/2017 Nejvyššího soudu ČR trvalo trestní řízení 1 rok a 9 měsíců, zatímco žalobce byl nezákonně stíhán bezmála 5 let. K tomu také uvedl, že nemajetková újma vychází ze subjektivních pocitů poškozeného, který je jediný, kdo se dokáže vyjádřit k intenzitě takovéto újmy a tudíž ji takto nepřímou vyčíslit v penězích a má za to, že se soud prvního stupně s jeho argumentací ve smyslu rozsudku Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 520/2014. Jako velmi silný zásah do jeho osobnostních práv pocituje skutečnost, že věc několikrát prošla odvolacím řízením a dvakrát řízením dovolacím. Závěrem proto navrhl, aby byl rozsudek soudu prvního stupně ve výroku II. změněn a žalobě bylo vyhověno i v této části.

11. Žalovaná brojila svým odvoláním proti vyhovujícímu výroku o věci samé (I.) ohledně částky 345 305 Kč s 9% úroky ročně od 23.5.2019 do zaplacení a proti výroku o nákladech řízení (III.). Poté, co zkonstatovala skutková zjištění a závěry, k nimž soud prvního stupně dospěl, namítala, že v řízení nebylo prokázáno uskutečnění 27 úkonů právní služby za další poradu klienta s obhájcem přesahující 1 hodinu podle § 11 odst. 1 písm. c) AT a že soud provedl nesprávně výpočet částky odpovídající 76 náhradám paušálních výloh po 300 Kč podle § 13 AT. K tomu, aby bylo možné přiznat žalobci náhradu za uvedené další porady s obhájcem ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) AT, musí být splněna podmínka, že taková porada musí trvat dobu delší než jedna hodina. Takovou skutečnost však svědek Mgr. Radek J. neprokázal a prokázat to nelze ani četným prohlášením žalobce. Pokud tedy žalobce neprokázal uskutečnění těchto 27 úkonů právní služby, nenáleží mu za ně ani paušální náhrada hotových výdajů ve smyslu § 13 AT spolu s DPH ($27 \times 2\,300 \text{ Kč} + 27 \times 300 \text{ Kč} + \text{DPH } 14\,742 \text{ Kč} = 84\,942 \text{ Kč}$). Soud prvního stupně zároveň učinil nesprávný výpočet 76 režijních paušálů po 300 Kč jako 23 100 Kč, ačkoliv správný výpočet je 22 800 Kč; rozdíl tak činí 300 Kč a spolu s DPH 363 Kč. Z toho dovozovala, že žalobci byla přiznána náhrada majetkové škody vyšší o 85 305 Kč, než by mu správně náležela.
12. Stran žalobci přiznaného zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 260 000 Kč žalovaná namítala, že žádná nemajetková újma na straně žalobce nebyla prokázána. Zjištění o příčině rozvratu manželství nelze učinit ani z výpovědi svědka Mgr. Radka J., který s žalobcem nesdílel společnou domácnost, takže o příčině rozvratu manželství nemůže podat přímé svědectví, ale mohl vycházet jen z toho, co mu případně žalobce reprodukoval. Rovněž nebyl prokázán zásah do zdravotního stavu žalobce. Soud měl za prokázán zásah do profesní sféry žalobce, ten ovšem netvrdil ani neprokazoval, že by v souvislosti se změnou místa výkonu jeho práce došlo také k omezení jeho výdělkových možností. Sama změna místa výkonu práce proto podle jejího názoru neprokazuje natolik významný zásah do profesní činnosti žalobce, který by vyžadoval poskytnutí zadostiučinění v peněžní formě. Medializace případu byla prokázána, nicméně soud nechal do úvahy její obranu, že medializaci věci lze klást státu k tíži jen v případě excesů ze strany orgánů činných v trestním řízení (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 4280/2011 a 30 Cdo 3870/2012). Za dostačující by proto podle jejího názoru bylo možné považovat konstatování porušení práva podle § 31a odst. 2 OdpŠk. V neposlední řadě namítala, že výrok o nákladech řízení neodpovídá právním předpisům ani ustálené judikatuře (např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 1435/2015), když předmětem řízení byly dva nároky, přičemž žalobce měl plný úspěch jen co do nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu a co do nároku na náhradu škody ve výši 670 435,60 Kč byl převážně neúspěšný (úspěch měl co do 241 027,11 Kč a v částce 429 408,49 Kč byl neúspěšný). Je proto třeba vycházet ze vzájemného poměru tarifních hodnot takto uplatněných nároků, jež se stanoví podle § 8 a násl. AT. Žalobce měl úspěch v rozsahu cca 40%, zatímco žalovaná měla úspěch cca v 60% a proto by jí měl žalobce podle § 142 odst. 2 o. s. ř. nahradit 20% jejích nákladů řízení, což z částky 2 400 Kč (8 paušálních náhrad po 300 Kč podle § 151 odst. 3 o. s. ř. a vyhlášky č. 254/2015 Sb.) činí 480 Kč. Proto navrhla, aby byl napadený rozsudek ve výroku I. změněn tak, že se žaloba co do částky 345 305 Kč s 9% úrokem z prodlení ročně od 23.5.2019 do zaplacení zamítá a ve výroku III. aby byl změněn tak, že žalobci bude uloženo zaplatit jí na nákladech řízení před soudem I. stupně 480 Kč.
13. Žalobce ve svém písemném vyjádření uvedl, že soud vzal důvodně za prokázané konání 27 porad s jeho obhájcem z žalobcova čestného prohlášení a svědecké výpovědi Mgr. Radka J., který uvedl, že jeho porady s klienty trvají až dvě hodiny. Poněvadž předmětné porady proběhly, má nárok i na paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč ve smyslu § 13 AT spolu s DPH. K námitkám žalované stran přiznaného mu zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 260 000 Kč uvedl, že nesporný rozvod je pouze jedna z procesních forem rozvodu manželství a nevypovídá nic o důvodech rozpadu manželství. Mgr. J. se stal jeho přítelem, s jeho rodinou situací byl obeznámen a jeho svědecká výpověď je tak schopna tvrzení o rozpadu manželství podložit. Dopad nezákonně

vedeného trestního stíhání do jeho profesní sféry byl tvrzen a prokázán jeho účastnickou výpovědí, svědeckou výpovědí Mgr. J. a daňovým přiznáním. Byl nucen začít podnikat v xxx, neboť s ohledem na vedené trestní stíhání byl v Praze ve svém oboru nezaměstnatelný, byl nucen pobývat v xxx sám bez své rodiny a změnu pracovního působiště vnímá jako značný zásah do svých osobnostních práv. S ohledem na v řízení prokázané skutečnosti je podle něho na místě přiznat mu náhradu nemajetkové újmy v penězích a nikoliv podle žalované formou konstatování porušení práva ve smyslu § 31a odst. 2 OdpŠk. Dovožoval, že soud prvního stupně rozhodl po právu, když mu přiznal náhradu nákladů řízení za 14 úkonů právní služby a vycházel správně z tarifní hodnoty nároku na náhradu nemajetkové újmy ve výši 50 000 Kč (§ 9 odst. 4 AT). S ohledem na tyto skutečnosti navrhl, aby odvolací soud při svém rozhodování „k odvolání žalované nepřihlédl“.

14. Žalovaná v písemném vyjádření poukázala stran náhrady za stížnosti z 12.4.2013 a 12.8.2013 na to, že bez ohledu na rozsah a kvalifikovanost jejich odůvodnění vyhl. č. 177/1996 Sb. přiznává za podání stížnosti mimosmluvní odměnu ve výši jedné poloviny [§ 11 odst. 2 písm. d)]. Ohledně žalobci nepřiznané náhrady za 9x nahlížení do spisů se ztotožnila se soudem prvního stupně, stejně jako u úkonů č. 36 a 51 (návrhy na doplnění dokazování), č. 67 (reakce na přípis soudu), č. 70 (doplnění dovolání) a č. 71 a 80. Pokud se týká žalobci nepřiznaného rozdílu mezi smluvní a mimosmluvní odměnou poukázala na to, že podle § 31 odst. 3 OdpŠk se výše odměny určí podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně a žalobci tudíž nelze přiznat náhradu škody v podobě nákladů na obhajobu spočívající ve smluvní odměně, proto není škodou ani rozdíl mezi smluvní odměnou vyplacenou obhájci žalobce a mimosmluvní odměnou uplatněnou v tomto řízení. K nepřiznanému zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 1 540 000 Kč uvedla, že žalobce jednak zcela obrací důkazní břemeno (k tomu např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2555/2010) a dále, že ohledně soudem vybraných srovnatelných rozhodnutí s jeho případem přehlíží, že soud prvního stupně žalobci přiznal vyšší odškodnění, než jakého se dostalo poškozenému v řízení vedeném u téhož soudu pod sp.zn. 15C 64/2015 a navazujícím rozhodnutím Městského soudu v Praze sp.zn. 69 Co 184/2016. Proto navrhla, aby byl napadený rozsudek ve výroku II. potvrzen.
15. Odvolací soud přezkoumal v mezích podaných odvolání (§ 206 odst. 2 o. s. ř.) rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení, které předcházelo jeho vyhlášení (§ 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř.) a jen zčásti důvodným shledal odvolání žalované.
16. Zásadní procesní pochybení dosavadního řízení odvolací soud neshledal [§ 205 odst. 2 písm. a) o. s. ř.]. Soud prvního stupně provedl dokazování v postačujícím rozsahu, správně zjistil skutkový stav, který nedoznal změn ani v odvolacím řízení a proto z něj vycházel i odvolací soud. V odůvodnění svého rozsudku soud prvního stupně podrobně vyložil, které skutečnosti byly prokázány, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se řídil (§ 157 odst. 2 o. s. ř.). Věc posoudil rovněž správně po stránce právní a v souladu s judikaturou. V odvolacím řízení pak nevyšlo najevo nic, co by mohlo vést k odlišnému posouzení věci.
17. Předně třeba konstatovat, že rozsah náhrady, která náleží jako kompenzace nákladů poškozeného na právní zastoupení, vymezuje zákona č. 82/1998 Sb. ve svém § 3 odstavci 3 a za výdaje na tyto náklady považuje účelně vynaložené hotové výdaje advokáta a odměnu za zastupování, ovšem současně stanoví limit rozsahu této náhrady výši mimosmluvní odměny podle vyhl. č. 177/1996 Sb. Poněvadž se tedy výše odměny určí podle § 6 - § 12 AT a výše náhrady hotových výdajů advokáta podle § 13 AT, je irelevantní, jaký způsob odměny byl sjednán mezi poškozeným a advokátem i jakou částku poškozený v této souvislosti skutečně vynaložil. Soud prvního stupně proto postupoval správně, když vycházel z výše mimosmluvní odměny 2 300 Kč za jeden úkon právní služby [§ 10 odst. 3 písm. c) ve spojení s § 7 AT] a náhrady hotových výdajů 300 Kč za každý z úkonů právní služby (§ 13 AT) a nepochybil, když žalobu co do částky 376 552,49 Kč,

představující rozdíl mezi žalobcem uhrazenou smluvní odměnou (670 435,60 Kč) a mimosmluvní odměnou podle AT, spolu s 9% úrokem z prodlení ročně od 23.11.2018 do zaplacení jako nedůvodnou zamítl. Pokud soud prvního stupně žalobci přiznal odměnu advokáta za 2 úkony právní služby č. 2 a 19 - stížnosti z 12.4. a 12.8.2013 proti usnesením o zahájení trestního stíhání jen v poloviční výši, rovněž nepochybil, neboť nejsou uvedeny v taxativním výčtu opravných prostředků, u nichž obhájci náleží mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby [§ 11 odst. 1 písm. k) AT], ale náleží mu odměna jen ve výši jedné poloviny úkonu [§ 11 odst. 3 a § 11 odst. 2 písm. d) AT]. Odvolací soud rovněž sdílí závěry soudu prvního stupně, na jejichž základě žalobci nepřiznal odměnu advokáta za 16 úkonů právní služby (9x nahlížení do spisu a dále úkony pod č. 36, 51, 65, 67, 70, 71 a 80) a nemá, co by k tomu dodal. Důvodně proto soud prvního stupně žalobu zamítl v tomtéž nároku i ohledně zbývajících 52 756 Kč (670 435,60 Kč - 241 127,11 Kč - 376 552,49 Kč) s 9% úrokem z prodlení od 23.11.2018 do zaplacení. Odvolací námitce žalované, že v řízení nebylo prokázáno uskutečnění 27 úkonů právní služby za další porady klienta s obhájcem přesahující 1 hodinu odvolací soud nepřisvědčil, neboť má ve shodě se soudem prvního stupně za dostatečně prokázáno, že se tyto porady uskutečnily a jejich délky přesahovaly jednu hodinu. Důvodnou naproti tomu byla shledána její námitka spočívající v tom, že soud prvního stupně žalobci přiznal díky chybnému výpočtu na nákladech obhajoby o 363 Kč více, neboť 76 paušálních náhrad po 300 Kč činí správně 22 800 Kč a nikoliv 23 100 Kč, což spolu s 21% náhradou za daň z přidané hodnoty představuje právě oněch 363 Kč. Pokud se týká zadostiučinění za nemajetkovou újmu, je ustálenou soudní praxí, že podle zákona č. 82/1998 Sb. odpovídá stát za škodu i za nemajetkovou újmu způsobenou zahájením (vedením) trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu. Otázka výše zadostiučinění v penězích se přitom odvíjí od okolností každého konkrétního případu. Při úvaze o poskytovaném zadostiučinění soud prvního stupně správně zohlednil povahu trestní věci, délku trestního řízení a následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozeného, zvážil i medializaci případu a provedl komparaci ve smyslu § 13 o. z. za použití § 26 zák. č. 82/1998 Sb. s obdobnými případy. Stanovil-li pak výši zadostiučinění částkou 260 000 Kč, považuje odvolací soud tuto částku odpovídající všem okolnostem posuzovaného případu podle § 31 odst. 2 cit. zák. Za správný považuje odvolací soud napadený rozsudek i ohledně úroků z prodlení, které soud prvního stupně žalobci z přisouzené mu částky přiznal od 23.5.2019, tj. od následujícího dne, kdy se žalovaná uplynutím šestiměsíční lhůty dostala do prodlení (§ 15 OdpŠk) a naopak žalobu zamítl stran úroků z prodlení za dobu od 23.11.2018 do 22.5.2019.

18. Z uvedených důvodů byl proto rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. ohledně žalovanou napadené částky 345 305 Kč s příslušenstvím změněn podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. jen tak, že se žaloba co do částky 363 Kč spolu s 9% úrokem ročně z této částky od 23.5.2019 do zaplacení zamítá, jinak byl v tomto výroku ohledně částky 344 942 Kč spolu s 9% úrokem ročně z této částky od 23.5.2019 do zaplacení a ve výroku II. jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrzen.
19. V důsledku částečné změny napadeného rozsudku rozhodoval odvolací soud nejenom o nákladech tohoto odvolacího řízení, ale znovu i o nákladech řízení před soudem prvního stupně (§ 224 odst. 2 o. s. ř.), čímž napravil i pochybení soudu prvního stupně, který o nákladech řízení rozhodl nesprávně a v rozporu se závěry vyjádřenými Nejvyšším soudem ČR v usnesení sp. zn. 30 Cdo 1435/2015, podle nichž je při určování poměru úspěchu a neúspěchu účastníka, který vedle nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu v řízení uplatnil rovněž nárok (nároky) na jiné peněžité plnění (objektivní kumulace), zpravidla třeba vycházet ze vzájemného poměru tarifních hodnot takto uplatněných nároků, jež se stanoví podle § 8 a násl. advokátního tarifu. Za situace, kdy tarifní hodnota nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu činí 50 000 Kč [§ 9 odst. 4 písm. a) AT] a tarifní hodnota nároku na náhradu majetkové újmy 670 435,60 Kč (§ 8 odst. 1 AT), pak při úspěchu žalobce jen co do částky 50 000 Kč a 240 764,11 Kč (tj. 40%) a žalované co do částky 429 671,49 Kč (tj. 60%), je žalobce povinen podle § 142 odst. 2 o. s. ř. zaplatit žalované na náhradě

nákladů řízení před soudem prvního stupně 480 Kč (20% z částky 2 400 Kč /8 paušálních náhrad po 300 Kč podle § 151 odst. 3 a vyhl. č. 254/2015 Sb./), když v odvolacím řízení s ohledem na konečný výsledek sporu nemá žádný z účastníků na náhradu nákladů této fáze řízení právo.

20. Ve zbývajících, odvoláním nenapadené části vyhovujícího výroku I. ohledně částky 155 822,11 Kč s příslušenstvím, zůstal rozsudek soudu prvního stupně nedotčen (§ 206 odst. 2 o. s. ř.).

Poučení

Proti tomuto rozsudku je možno podat dovolání do dvou měsíců ode dne jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

Praha 16. června 2021

Mgr. René Fischer, v. r.
předseda senátu